

gaa synderlig videre. Det er klart, at det Bidrag, Børnefaderen bør yde, ogsaa rettelig bør ydes i Svangerstabet som omtalt i § 2, og at man, naar man gaar ud fra, at Børgene skulle staffles til Stede til Børnets Underhold og Opdragelse, maa gaa i den Retning, som § 3 bestemmer, nemlig, hvis det paa nogen Maade kan lade sig gjøre, staffe Dækning for Beløbet i Boet, naar Børnefaderen dør og efterlader sig Noget. Jeg tror ikke, at man bør gaa videre end til det, som her er bestemt, nemlig, at det Fornødne til Dækning af Underholdningsbidraget skal udredes af Boets Midler, forinden de komme til Skifte og Deling mellem Arvingerne, saafremt Aarsaaend herom i rette Tid fremsættes. Jeg antager ikke, at man kan gaa videre end hertil, idet jeg ikke mener, at man bør gaa til at fastsætte fuld Arveret især ved en saa lille Lov som denne. Naar ikke selve Arveløben er lagt frem til Behandling, forekommer det mig, at det vilde være vanskeligt at fastsætte noget Nøyt her, og det vilde gribe alt for vidt, hvis man af Hensyn til Underholdningsbidragene til Børn fødte udenfor Ægtefælle vilde gribe ind i de ved Lovgivningen fastsatte Arvegangsregler. Jeg kan ikke billige, at det udenfor Ægtefælle fødte Barn skal have fuld Arveret hos Faderen sammen med det i Ægtefælle under helt andre Forhold avlede Barn, men jeg sympathiserer fuldstændig med, at hvis ikke vedkommende Fader efterlader sig Enke eller ægte Børn, skal Boet udrede det bestemte Alimentsbidrag. Saaledes som Forholdene ere, anser jeg derfor dette Lovforslags Fremlæggelse for en absolut Retfærdighedshandling, som Lovgivningsmagten ikke kan undlade lige overfor de Kvinder, der føde udenfor Ægtefælle. Det er et Skridt, som har ladet vente alt for længe paa sig, naar man overhovedet fra Statens Side vil behandle dette Spørgsmaal med Humanitet og vil forlade det aldeles forældede Standpunkt med Straffe for Overtvædelse af, hvad de almindelige religiøse Begreber om det kjønslige Forhold kræver. En Lov som denne vil absolut ikke — det hævder jeg i Modspætning til den første ærede Taler — i mindste Maade kunne gjøre nogen Skade i det Forhold, den omhandler, ved at fremme Nogetsomhelst af det, man vil kalde Usædelighed. Tværtimod gjør den lige det Modsatte. Den vil fra Statens Side handle saa vidt muligt retfærdigt i et Forhold, der nu en Gang er til Stede og absolut ingenfinde vil undgaas. Naar man i nogenomhelst Henseende vil gaa ud fra den Forudsætning, at man ved at lovgive skulde kunne forhindre Fødsler udenfor Ægtefælle, saa stiller man aldeles ud over det Maal, som

det er muligt at naae, og vil altid blive uretfærdig overfor dem, der i Diebliffet trænge til Hjælp og Understøttelse. — Der blev nævnt Statsopdragelse: Ja, om det skulde være muligt at indføre Statsopdragelse for alle Børn i Landet, det skal jeg slet ikke indlade mig paa, der er meget smukt i den Tanke, men at oprette Statsopdragelse og Statsunderholdning alene for de vægte Børn vilde være at stabe en Uretfærdighed til lige overfor de Børn, der ere fødte udenfor Ægtefælle, foruden de mange andre Uretfærdigheder, man i Tidens Løb har viist lige overfor disse Børn, der paa mange Maader kunne være temmelig uheldig stillede, om end forøvrigt ikke saa uheldig stillede, som man ofte vil give det Udseende af, naar ikke Staten gennem Lovgivning netop med Villie gjør dem uheldig stillede. Naar der derfor er Tale om at indføre Statsopdragelse alene lige overfor de udenfor Ægtefælle fødte Børn, saa er det et Indbæb i Forældrenes Ret til at opdrage deres Børn, der er ligesaa uberettiget lige overfor den Kvinde, der føder udenfor Ægtefælle, som lige overfor den, der føder i Ægtefælle, thi hun staar i et ligesaa nært og fuldt Kjærlighedsforhold til sit Barn, som det, hvori den, der føder indenfor Ægtefælle, staar til sit, ja maaske i et endnu nærmere. Man er derfor ikke paa dette Omraade berettiget til med kold og uncensom Haand at gribe ind. Det, man er berettiget og forpligtet til paa dette Omraade, er at vise fuld Retfærdighed, saa vidt det paa nogen Maade er muligt. Om der derfor end kunde være andre Bestemmelser om et eller andet Forhold, som man samtidig kunde ønske, saa skal jeg dog paa det Barmeste anbefale, at man støtter det Forslag her, saaledes som det foreligger, og sørger for, at det saa snart som muligt kan komme til at træde ud i Livet. Vi have viist Uretfærdighed paa dette Omraade længe nok; vi bør ikke tøve med at vise Retfærdighed og Humanitet, naar der viser sig en Leilighed som denne. Selv om derfor Forslaget ikke indeholder Alt, hvad man kunde ønske, saa indeholder det dog nok til at blive optaget af enhver human tænkende Mand og Kvinde med Tilslutning og fuld Interesse. Jeg anbefaler derfor Forslagets hurtige Fremme og Vedtagelse, om man ikke kan finde nogen bedre Form, saa i den Form, hvori det her foreligger, hvilken jeg forøvrigt i alt Væsentligt kan slutte mig til.

Talng: Den ærede sidste Taler sagde, at man ikke ved Love kunde hæmme Usædelighed. Helt kan man ganste vist ikke gjøre